

[Thomsen.]

samme Maade, saadan at Landmændene bliver i Stand til at betale enhver sit. Det er urimeligt fortsat at gøre Forsøg paa at sanere Landbruget deflatorisk gennem Akkordordninger. Det kan kun virke økonomisk og moralsk ødelæggende til alle Sider. Derimod burde vi naturligvis have en tilbundsaaende Rentesaenkning og en Ændring af Beskatningsforholdene, saaledes at Ejendomsskatterne paa Landet bringes ned ikke kun for en Tid, men bringes ned i relativt samme Højde som Skatterne i Byerne.

Naar man paa Tomandshaand taler med Byfolk, indrømmer de gerne, at Landbruget selvfølgelig maa have Ligestilling med andre. Dette blev der i „Politiken“s Søndagstillæg for 14. April givet Udtryk for af Direktør Kjeld Enrum paa en udmærket Maade, forekommer det mig, idet Direktøren sagde — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat:

„Der maa tilvejebringes et rimeligt Forhold mellem Lønninger, Priser og Kapitalrente. Men det sker ikke ved en „Planøkonomi“, hvis Indgreb kun tjener til at opretholde de forhaandenværende Skævheder“. — „Hvad er det for Skævheder,“

spørger Intervieweren, og Direktøren svarer ham — og det vil jeg bede det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen tænke over, næste Gang han skal frem og fortælle, at det først og fremmest er Landbruget, der er taget Hensyn til — Direktøren svarer:

„Naar Nationalbanken har opkøbt for ca. 150 Mill. Kr. Obligationer, har det betydet en kunstig Ophjælpning af Byggeriet og dermed af alle de Industrier, som lever af Byggeriet, altsaa Byerhvervene. Naar man har oprettet Valutakontoret, har det (eventuelle gunstige Virkninger ufortalt) betydet en kunstig Understøttelse til dansk Industri, altsaa Byerhvervene. Hvorimod vort Hovederhverv, Landbruget, ikke har nydt nogen væsentlig Støtte. Saaledes ser vi det urimelige, ja, umoralske Forhold, at vi Byfolk køber og spiser Bøndernes Produkter billigere, end de kan fremstilles. Vil man ved kunstige Forholdsregler opretholde en vis Købeevne, bør det ikke blot være for Byboere, men ogsaa for Landboerne, f. Eks. ved at fastsætte en Minimalpris paa Landbrugsprodukterne, Skattelettelser, Rentelettelser og lignende. Vil man foretage Indgreb, bør de foretages ligeligt.“

Noget tilsvarende sagde for øvrigt en social-

demokratisk Landstingsmand og en kendt Industrimand for en Tid siden ved et Møde i Studenterforeningens Sal, men, tilføjede de begge saare fornuftigt: Landbruget maa enes om et bestemt Program. En saadan Enighed kan ogsaa udmærket tilvejebringes, men kun forudsat, at Partipolitikerne og Mænd med partipolitiske Tilbøjeligheder holder deres Næse hos dem selv og overlader Afgørelsen og Ansvar til Mænd, der ikke har partipolitiske og personlige Kartofler at hyppe. En Betingelse for at samle hele Landbruget om en bestemt Plan er, at alle Brugsstørrelser og alle Egne af Landet gennem en saadan Plan kan sættes i Stand til at dække deres Produktionsomkostninger og opnaa en Løn, der i Forhold til deres Evne, Energi og Uddannelse ikke er ringere end den, der kan tjenes i andre Erhverv. En saadan samlet Plan, der opfylder disse Betingelser, er for længst udarbejdet og tilstillet Rigsdagens Medlemmer. L. S.s Landbrugsplan viser, hvordan de enkelte Driftsgrene kan hæves til fuld Rentabilitet.

En Kornordning, hvorved Produktionspriserne sikres, vil straks hæve $\frac{2}{5}$ af Jorden til Rentabilitet, og samtidig opnaar man Betingelser for en Udvidelse paa 50 pCt. af den dyrkede Jord. Dermed vil Selvforsyningsgrænsen omtrent være naaet, og der kan spares de ca. 100 Mill. Kr., der nu anvendes til Indkøb af Korn, foruden at den Jord, der dyrkes med Korn, eller Arealer til Sukkerroer, Industri-Kartofler, Frø og Grønsager gennem tilsvarende Foranstaltninger gøres rentabel, og Rentabiliteten skulde da derigennem være sikret paa 55 pCt. af den dyrkede Jord. Den næste Opgave er lige saa vigtig, nemlig at dække Produktionsomkostningerne for de 45 pCt., som dyrkes med Grovfoder til Mælke-, Smør- og Kødproduktion. Først naar dette sker, er der Betingelser for, at Slutresultatet kan blive, som det skal, et ensartet Rentabilitetsniveau mellem de forskellige Brugsstørrelser og Bonitetsklasser uden Hensyn til Brugenes Beliggenhed. Noget i den Retning maa ske, hvis man ikke kan bekvemme sig til at gaa den naturlige Vej: at udligne Misforholdet mellem Vare- og Pengeværdier. En saadan Udligning kan og bør ske paa det Grundlag, der er angivet i det Forslag, som vi har stillet, men Regeringen og Flertallet foretrækker aabenbart faste Vekselkurser og dermed svingende og unaturlige Produktpriser i Stedet for tilstrækkeligt faste og lønnende Varepriser ved Hjælp af en svingende Vekselkurs. Ja saa bagvendt tager man paa det. Derfor bliver det nødvendigt at borteliminere Virkningerne af det bestaaende Misforhold